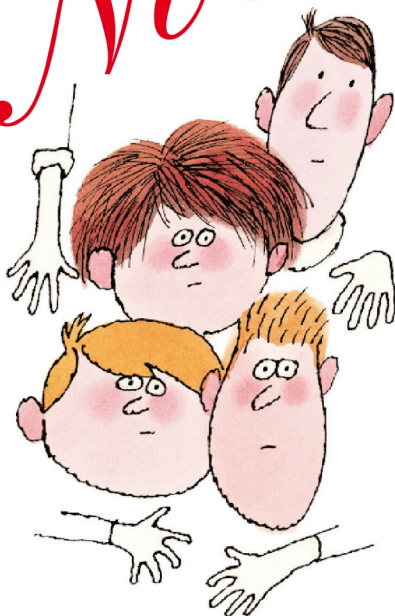

BOŘÍKOVY

ALBATROS

Nové

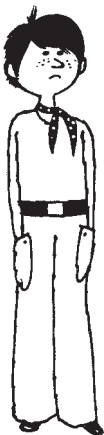

LAPÁLIE

VOJTĚCH STEKLAČ

Nové
BOŘÍKOVY LAPÁLIE

Nové
**BOŘÍKOVY
LAPÁLIE**

VOJTĚCH STEKLAČ

Ilustroval
ADOLF BORN

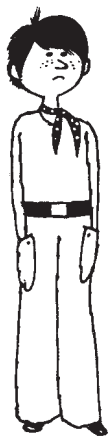
ALBATROS

© Vojtěch Steklač, 2002
Illustrations © Adolf Born, 2002

www.albatros.cz

ISBN 978-80-00-02524-7

1

Jak Chrobák
nalezl uplatnění
pro naše vlohy

Můj strýc Chrobák je zatím poměrně neúspěšný vynálezce. Říkám zatím, protože v blízké budoucnosti se to nepochybně změní, neboť strýc už nevlastní televizi. Ona mu vybuchla, když po ní jedna zaujatá osoba mrštila granát. Asi se divíte, jak to spolu souvisí, ale hned vám to vysvětlím.

Chrobáka v televizi zaujaly reklamy na pastilky proti kašli.

„To by v tom byl čert,“ pravil sám k sobě, „abych nevynalezl něco účinnějšího, než jsou ty jejich větrové bonbony za nehorázné ceny. Celý národ zbavím kašle, a to za cenu přijatelnou, lidovou.“

Reklamní slogan vynalezl z fleku:

Trápí tě záchvaty kašle?

Kup si moje hašle!

Tuhle reklamní kampaň Chrobák rozpoutal a sliboval, že kdo zcucá jeho hašle, ten si naposledy zakašle – a dost!

Nejvážnějším problémem Chrobákových vynálezů je dávkování. A strýc to jako obvykle přehnal.

Tentokrát se na jeho hašle nachytali většinou důchodci. Naštěstí jich nebylo tolik, aby to vyvolalo paniku, takže nebylo nutné Chrobákovy hašle stahovat z prodeje. Vlastně se jednalo jen o dva politováníhodné případy.

Tím prvním byla důchodkyně Morávková. Po první hašli opravdu kašlat přestala, ale pak si dala ještě jednu, a přestala i dýchat.

Ten druhý nešťastník byl důchodce Zalabák. Ještě nebyl ani ve třetině první hašle, když ze sebe vyrazil svůj poslední mohutný hepčík a vtom jeho ústa mocným obloukem opustil falešný chrup.

Chrup se hbitě zakousl do lýtky jisté paní Hromádkové, shodou okolností členky Červeného kříže, a ta žádala na Zalabákovi potvrzení, že netrpí vzteklinou. Jelikož ho důchodce neměl, veterinární správa rozhodla, že musí být utracen. Zalabák ovšem dostal šanci na poslední přání, jež bylo celkem jednoduché a splnitelné: projít se kolem Chrobákova obydlí, aby mohl na vlastní oči spatřit dobroděje svého utracení. Tak se tedy Zalabák prošel a mrštíł oknem do Chrobákova obydlí granát.

Strýc mohl sice požadovat satisfakci i jisté finanční odškodnění u soudu, ale správně usoudil, že než by se rozjela toporná byrokratická mašinerie, bude už důchodce stejně utracen.

A čas mu dal za pravdu. Zalabák byl utracen.

Chrobák zanevřel na televizní reklamy a svolal celou naši partu na válečnou poradu.

„Doba je zlá, chlapci,“ oznámil nám, „ale já neklesám na mysli. Musí přece existovat nějaký způsob docela slušné obživy.“

„To záleží na tom, o jakou práci máte zájem,“ prohlásil Mirek.

„Kdo mluví o práci?“ zachmuřil se Chrobák. „Toto slovo nesnáším. Mluvil jsem pouze a výhradně o případném zdroji obživy.“

„Tak to vám asi těžko poradíme,“ pokrčil Čenda rameny.

„Neporadíte vy, poradím si sám,“ ujistil nás Chrobák. „Nicméně jsem ochoten vyslechnout všechny vaše rozumné návrhy, budou-li nějaké. Zítra touhle dobou se opět u mě sejdem.“

Nevím, jak ostatní kluci, ale já měl upřímnou snahu Chrobákovi po-

mocht. Jenže opravdu bylo těžké najít pro strýce zaměstnání, které by mu vyhovovalo. Jeho neklidného vynalézavého ducha nebylo možné spoutat osmihodinovou pracovní dobou.

„Co tak tupě civíš?“ zeptal se mě laskavě otec.

„Myslím na Chrobáka.“

„Také se mi o něm občas zdává,“ pokřižovala se máma.

„A hezké sny?“

„Občas i hezké,“ řekla upřímně matka. „Ovšem v těch hezkých vídám Chrobáka výhradně v márnici.“

Z čehož je vám snad dostatečně jasné, že máma je proti strýci zaujatá. Ba dokonce lze říct, že každé jeho návštěvy v našem bytě se děsí. Já s ní sice v žádném případě nemohu souhlasit, ale na druhé straně musím objektivně uznat, že pro některé slabší nátury jsou strýcovy vynálezy příliš silné kafe.

Předtím než se Chrobák vrhl na hašle, vynalezl vysavač. Možná si říkáte, že to nebyl příliš originální vynález, ale to se mýlíte. Strýcův přístroj byl čtyřrychlostní. Na první rychlost se dalo ještě normálně luxovat, ale už dvojka předvedla svoji sílu.

„Hele, pavučina,“ povšiml si Chrobák nepatrné pavučinky nad záclonou u okna. „Teď vám ukážu, jak s ní zatočím!“

Strýc dodržel slovo. Druhý rychlostní stupeň zatočil nejen s pavučinou, ale taky se záclonou a skobkami, které držely ve zdi konzole. Dřevěný rám spadl na zem, matka padla do mdlob.

Chrobák však luxoval vesele dál.

„To je síla, co?“ halekal.

Nikdo s ním nepolemizoval. Máma byla omdlelá a já s tátou jsme jen zírali.

Lux, zatím pořád ještě na dvojce, si hravě poradil i s omítkou kolem okna a dokonale ji vcucnul až na holé cihly. V tu chvíli se Chrobák našťěší zamotal do hadice, ale naneštěstí při pádu přepnul na trojku a přemístil se k protilehlé zdi. Celkem bez problémů začala trojka cihly ze zdi polykat a nám se tím otevřel krásný výhled do

bytu našich sousedů. Soused Málek, před sebou na talíři grilovanou půlku kuřete, vytřeštil oči. Vzápětí je vytřeštil ještě jednou, to když Chrobák zařadil čtyřku a vysavač panu Málkovi kuře odebral. A to na vzdálenost nejméně tří metrů! Vsadím se, že zgrilovaný opeřenec si ani ve snu nedokázal představit, že si ještě zalítá.

Ani jsme si s tátou nestačili všimnout, že se máma probírala. Rychle odhadla situaci a pokusila se lux, stále ještě zařazený na čtyřku, zamířit přímo na Chrobáka. Ale při tom manévru, jak se vysavače zmocňovala, zamířila nejprve na strop, a tak jsme v našem pokoji uvítali i manžele Pokšťeflovy. Žuchli k nám se stropem, s klecí s papouškem a s televizí. Křehký přístroj pád nevydržel, odolnější Pokšťeflovi to odnesli jen několika frakturami. Papoušek dopadl hůř. Zešílel, a protože to byl mluvící andulák, popřál nám hezký večer a na troskách televize začal improvizovat večerní televizní zpravodajství: „Vítám vás u posledních katastrofických zpráv dnešního vysílání...“

Začalo nás v pokoji přibývat. Dírou ve zdi se protáhl soused Málek a dožadoval se svého kuřete. Máma se zase dožadovala pistole, aby mohla zastřelit Chrobáka.

Strýc měl ovšem v podobných situacích praxi a nikdo z nás ani nepostřehl, kdy se vypařil.

Vraťme se ale k strýcovým hašlím.

Ani smrt – respektive utracení důchodce Zalabáka nezbavila věčného vynálezce jeho nezkrotného optimismu.

„Nedá se nic dělat,“ pravil, „pokrok vědy si čas od času nějakou obět vybere.“

A nikdo s ním nepolemizoval. Někteří hlavně proto, že už se tou obětí stali.

A na to všechno jsem myslel, když jsem v rodinném kruhu přemýšlel o Chrobákově budoucnosti.

Jenže ani když už nás máma svolávala k večeři, jsem na nic kloudného nepřišel.

Shodou okolností jsme měli kuře. Ne sice grilované, ale s nádivkou.

Už ani nevím proč, ale řeč přišla opět na Chrobáka.

„Já,“ rozohnila se maminka, „jsem člověk kultivovaný a civilizovaný, ale kdyby na to přišlo a někdo mi to zvíře naporcova, tak bych Chrobáka klidně sežrala.“

„Ale fuj,“ zakousl se otec do stehýnka. „Copak ty bys klidně snědla bratrance?“

„Klidně ne, to je pravda,“ zchladla matka, „ale s radostným vzrušením určitě.“

„Rodičové,“ ozval jsem se znechuceně, „pokuste se aspoň u jídla trochu ovládat.“

„To je pravda,“ řekl otec. „Já se vskutku ovládám jen stěží. Kdo má taky zrovna u večere poslouchat, že mu tvá matka chce sežrat příbuzného.“

„Ona jen tak žertuje, viď, mami?“

„Samozřejmě že žertuji,“ prohlásila máma. „Ve skutečnosti bych ani jedno sousto z Chrobáka nemohla pozřít. Mně se dělá špatně už při pouhém vyslovení jeho jména. Takže si ani nedovedu představit, oč horší by to muselo být při jeho konzumaci.“

„Měl by zhubnout,“ řekl otec, „to sedavé vynálezecké povolání mu nesvědčí. Měl by si aspoň občas kondičně zaběhat.“

„Copak se nenalítá dost?“ namítla máma. „Co já vím, jen za minulý rok vyletěl do luftu nejmní čtyřikrát.“

„Ovšem sportovat se má pravidelně, ne nárazově,“ namítl otec.

„Nechci se přít,“ pravila matka, „ale i když lítá nárazově, tak je to dost pravidelné. Spíš by si měl někdy v klidu posedět. Nejlip v křesle. A vůbec nejlip v elektrickém.“

„Copak ty opravdu Chrobákovi nepřeješ nic dobrého?!“

„Jen klid, Bedřichu, nerozčiluj se. Samozřejmě že ano. Přeji mu klidnou smrt. A hlavně bez bengálu, jaký rozpoutá vždy, když navštíví naši domácnost.“

Strýci při těchto našich rodinných hovorech určitě muselo zvonit v uších. A zvonilo.

Táta šel otevřít. Ale nebyl to Chrobák, nýbrž soused Pokštefl, co bydlí nad náma.

„Tak jsem vás chtěl původně, milí sousedé, zažalovat, že mi přičiněním vašeho vynalézavého příbuzného zešilel papoušek. Večer co večer samé katastrofické zprávy. Pak jsem pochopil, že to žádnej soud nevezme. Vždyť si stačí pustit televizi – tam je to přesně to samý.“

„A proč jste vlastně přišel?“ řekla nevrle matka. „Jen proto, abyste nám tohle sdělil?“

„Máte pravdu,“ pravil Pokštefl, „jen kvůli tomu jsem nepřišel. Ale mohli byste mi dát Chrobákovu adresu?“

„Chcete ho snad zabít?“ zeptala se máma s nadějí v hlase.

„To chraň bůh,“ pravil Pokštefl, „chtěl bych se s ním spíš dohodnout.“

„A o čem?“ zeptal se otec.

„No podívejte,“ pravil Pokštefl, „v tomhle baráku to ještě před časem vypadalo jako po válce. Takže bych si dovolil požadovat nějaký válečný reparace. Nejde mi o peníze,“ dodal rychle, „mám jen takovej určitěj nápad, kvůli kterému bych se docela klidně spokojil s tím vysavačem pana Chrobáka.“

„Ale k tomu Chrobákovu adresu nepotřebujete,“ řekla s opovržením matka, „ten krám máme ještě ve sklepe a jestli máte opravdu zájem, tak vám ho přinesu.“

„Vy byste opravdu byla tak laskavá?“

„Zdali,“ řekla máma a šla do sklepa.

„A k čemu vám ten vysavač bude?“ vyzvídal táta na Pokšeflovi. „Sám jste přece zažil, jaký to dovede být záludný a nebezpečný přístroj.“

„To jistě,“ řekl neurčitě Pokštefl. „Něco jako Golem. Záleží jen na tom, jestli do něj vložíte správný šém.“

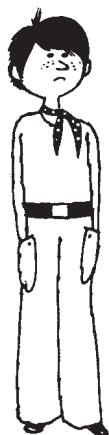
Víc jsme se o jeho plánu nedozvěděli, protože se máma s vysavačem vrátila ze sklepa.

„A funguje vůbec ještě?“

„Můžete si ho vyzkoušet,“ navrhl táta.

To neměl dělat. Pokšťefl sáhl rovnou na dvojku a omítka v kuchyni šla hned dolů. Příští týden budeme asi malovat.

2

Hašle

„Pánové,“ řekl jsem klukům ve škole, „dneska odpoledne se zase máme sejít u Chrobáka. Tak by mě zajímalo, jestli jste něco vymysleli.“

„Já jo,“ řekl Čenda. „Jelikož tvýho strejdu dobře známe, tak mě napadlo, že by bylo nejlepší, kdyby se živil jako rentiér. To se moc nenadřeš, akorát jednou do roka musíš jít do banky vybrat úroky.“

„Z čeho?“

„To dá rozum, že z kapitálu.“

„Dobřej nápad, ale nepoužitelnej.“

„Proč?“

„Prostě proto, že Chrobák žádněj kapitál nemá.“

„Škoda,“ zalitoval Čenda. „S tím jsem sakra nepočítal.“

„Já,“ pochlubil se Mirek, „jsem vymyslel něco lepšího. Chrobák by se moh živit jako předpovídač počasí. Jednou nám přece říkal, že ho v koleni bere regma. No a to samý má můj děda, kterej podle toho svýho kolena a regma předpovídá počasí perfektně.“

„Víš, kolik je v tomhle státě revmatiků?“ namítl jsem. „Tady by byla rázem tak silná konkurence, že by to rozhodně Chrobáka neuživilo.“

„Pak je ovšem na řadě můj nápad,“ ozval se Aleš, „i když je fakt, že ten taky vyžaduje vstupní kapitál.“

„Kolik?“

„Pětaticet korun.“

„To není zase tak závratná suma,“ zamyslel jsem se, „přinejhorším bysme se mohli i složit. Ale ještě jsi nám, Aleši, nevysvětlil, k čemu by právě tehle vstupní kapitál měl sloužit?“

„Ke koupi černý kukly,“ pravil náš šéfkuchař. „Má to akorát průzory pro oči, je to z výprodejů URNY a prodává se to v každém slušném sekáči s vojenským materiálem.“

„Co je to URNA?“ zeptal se nechápavě Čenda.

„No přece Útvar rychlého nasazení,“ zafukal si na čelo Mirek.

„Ale k čemu by byla taková kukla dobrá?“ nevzdával se Čenda.

Mirek, Aleš i já jsme se na něj soucitně podívali.

„Tys asi ještě nikdy nebyl v bance jinak než s kulichem na hlavě, víd?“

„Jo, táák!“ konečně se Čendovi rozsvítilo. „To vážně není špatnej nápad, leda jestli Bořík nemá v záloze ještě lepší.“

„Nemám,“ přiznal jsem podle pravdy. „Já jsem totiž vůbec žádnéj nápad nedostal.“

No a s tím jsme se dostavili na naši odpolední schůzku s Chrobákem. Strýc nás mlčky vyslechl.

„Nemusí být každý pátek posvícení. Prostě neurodilo se. Jedna větší pitomost než druhá. Ani mě nic příliš inteligentního nenapadlo, i když mě toho napadla spousta. Ale můj duch bohužel také žádné posvícení neslavil. Nezbyvá, chlapci, než pohlédnout kruté pravdě do očí. A co nám ta krutá pravda říká?“

„Že se neurodilo,“ navrhl Mirek.

„To jistě,“ řekl netrpělivě strýc, „ale co si teď počneme?“

„Počkáme, až se urodí,“ inspiroval se Čenda.

„Tak to ani omylem!“ ujistil ho Chrobák. „Čas jsou peníze a my proto musíme okamžitě jednat. Protože proč?“

„Protože k tomu máme ty nejlepší předpoklady!“

„A hlavně zatím dostatečné a zatím neprodejně zásoby hašlí,“ zchladil náš optimismus Chrobák. „Musíme se je pokusit prodat a tím získat základní kapitál. Nejen kuře zadarmo nehraje, ale ani kukly se zadarmo neprodávají.“

Museli jsme uznat, že Chrobákova slova jsou velmi moudrá. Tak moudrá, že se nám z jejich moudrosti dělaly mžítiky před očima.

„Ale kde chceš, strýče, hašle nabízet a prodávat?“

„Začněme vylučovací metodou,“ navrhl Chrobák. „Rozhodně ne v domovech důchodců. Jsem sice vyznavačem Tyršovy myšlenky, že v zdravém těle by měl sídlit zdravý duch, ale obávám se, že to tak stoprocentně neplatí. Někdy i v zdravém těle sídlí duch velice demotivní a bohužel totéž platí i naopak.“

„Mateřský školky?“ pravil nedůvěřivě Aleš. „To se mi nezdá. Nerad bych byl označen jako pedofilní jinoch, lákající právě odrostlá mimina na cukrátku. Kromě toho mám pocit, že tahle klientela není příliš solventní.“

„Ne, ne,“ zavrtěl Chrobák hlavou. „Zatím samá voda, mládenci. My se naopak zaměříme na muže a ženy v plné síle, na sportovce. Zakázali jim brát anabolický bobule, ale hašle, to je přece něco docela jiného! To je novinka – a navíc neškodná!“

„Víte to tak určitě?“ řekl skepticky Mirek.

„Stoprocentně,“ pravil suverénně Chrobák a nejistě dodal: „Alespoň se mi zatím nic opačného nedoneslo.“

„A jak si to konkrétně, strýče, představuješ?“ zeptal jsem se já.

„Podívejte, mládenci, dohromady je nás pět. Zatím se naším neoceňitelným pomocníkem stane telefonní seznam. Rozdělíme si území našeho hlavního města a budeme navštěvovat jak běžná tělovýchovná zařízení, tak i střediska vrcholového sportu.“

Všichni jsme se Chrobákovu rozhodnutí podvolili a každý vyfasoval několik pytlíků hašlí, které jsme měli nabízet jako vzorky.

Mým rajonem se staly rodné Holešovice. Ani jsem nepotřeboval nakouknout do telefonního seznamu a zamířil rovnou k tenisovým kurtům do Troje. Zdejší vrcholoví sportovci měli sice už svá nejlepší léta za sebou, ale značky jejich automobilů svědčily o tom, že se stále na vrcholu, alespoň finančním, drží.

Zamířil jsem ke kiosku, který byl hned u vchodu. „Šéfe, měl bych pro vás kšeft.“

„Jasně,“ ušklíbl se šéf. „Chtěl bys tu dělat sběrače míčků a nabízíš mi deset procent ze svého tejdenního vejvaru. Jenže tě musím zklamat, hochu. Já těch procent беру teď minimálně třicet a k tomu dvě sady zatoulanejch tenisáků navíc. Když budeš šikovnej, na své si taky přijdeš. Tak co, plácnem si?“

„Obávám se, že si nerozumíme,“ zamumlal jsem a natrhl pytlík s hašlemi. „Mohu vám dát ochutnat?“

„Jo tak, ty jedeš v tomhle zboží,“ povytáhl šéf obočí. Znalecky začal hašli cumlat, načež mohutně kýchl. „Hergot, to je ale síla! Co v tom je? Pervitin?“

„Jak si můžete přecíst na obalu,“ ukázal jsem mu pytlík, „má to obchodní jméno HAŠLE.“

„To je dobrý,“ řekl šéf uznale. „Kolik balení je v jedený zásilce?“

„V každým pytlíku je dvacet hašlí.“

„Seš správnej kluk,“ pochválil mě šéf, „zbytečně si nepouštíš hubu na špacír. A kolik tvůj šéf za jedno balení chce?“

V tomhle smyslu jsem od Chrobáka žádné přesné instrukce neměl.

„To záleží na dohodě,“ pokrčil jsem rameny. „Podle toho, kolik pytlíků byste odebral.“

„Jasně, chápu,“ řekl šéf. „Nech mi tu jedno balení na zkoušku. Ta dy máš pětitisícovku jako zálohu. Uvidím, jaká bude poptávka, a když zboží dobře pude, ještě se dorovnáme. Souhlasíš?“

Byl jsem tou pětitisícovkou tak šokovanej, že jsem měl co dělat, abych nezačal blekotat.

„Kdy se mám stavit?“

„Dej mi tejden,“ požádal mě šéf. „Zákazníci si musej zvyknout a já pak odhadnu poptávku.“

„A máte těch zákazníků hodně?“

„Počítám, že bych ty balení potřeboval ještě nejmíň dvě. Ale víc drobnějších jak tu pětistícovku u sebe momentálně fakt nemám. Le-da bys přišel znovu zejtra.“

„To je zbytečný,“ poplácal jsem šéfa po zádech. „Tady máte ještě dva pytlíky. V naší branži je nejdůležitější důvěra a slovo chlapa. Za tejden přijdu a srovnáme se.“

Šéfovi poklesla čelist a pak vyvalil oči. „Hergot, tebe si najala nějaká hodně tvrdá parta, co?“

„Správně,“ zamával jsem mu na pozdrav. „Fakt hodně tvrdá parta.“

Loudal jsem se domů kolem Malé Říčky. Pět táců za tři pytlíky hašlí, to podle mě nebyl špatnej vejvar.

A vzpomněl jsem si na spoustu historek, který jsme s naší tvrdou partou u Malý říčky zažili.

No ale hlodal ve mně červ pochybnosti. Jsou opravdu Chrobákovy hašle tak neškodný, jak nám tvrdil? Vždyť o většině jeho tvrzení se dalo s úspěchem pochybovat, řečeno diplomatickou mluvou.

Vtom jsem na břehu uviděl kus zamotanýho vlasce i s háčkem. Tak jsem si uříz prut, rozmotal vlasec a nahodil. Ne že bych s klukama někdy něco v Malé Říčce chytil. Ale proč ne zrovna tentokrát?

Představoval jsem si na háčku zlatou rybku. A vůbec bych neměl tři přání, jedno by mi stačilo. Aby mi zlatá rybka odpověděla na otázku, jestli jsou Chrobákovy hašle vážně neškodný. Na jednu stranu mám svého strýce rád, ale na druhou stranu bych se hrozně nerad zaplet do nějakýho obchodu s drogama.

Drogy jsou totiž pěkný svinstvo. To nemám vyčtený z knížek, vím to i z vlastní zkušenosti, totiž ze zkušenosti spolužáka Štampfra.

Patrně jen svým důvěřivým rodičům moh Štampfr nabulíkovat, že ty bodance na zápěstí a na lokti má od komárů.

My si o tom mysleli svý a prasklo to při zkoušení z chemie. Štampfr tvrdil, že kyslík je trpaslík se zelenou čepičkou a ferrum čili železo je zase ferina s čepičkou fialovou.

A přitom se drze do očí našemu panu učiteli Milcovi smál.

„Já ti dám ferinu, já ti dám čepičky!“ láleřil pedagog. Už už chtěl dát Štampfrovi pětku, ale když ho zdrogovaný spolužák kousl do lýtky, spokojil se pouze se zavoláním sanitky.

Pokoušel jsem se lovit v kalné Malé Říčce skoro hodinu, ale stejně jsem nic nechytil.

Právě jsem to balil, když se mi za zády ozval hromový pisklavý hlas:

„A mám tě, pytláku!“

Žádný strach, ten pisklavý hlas samozvaného porybného prozradil.

Byla to holka asi tak v mém věku.

Nepřipadám si zrovna malý, ale ta holka byla přece jen o pár centáků vyšší než já.

„Ty seš kdo?“

„Rusalka,“ řekla holka, „a mám tenhle rajon řeky na starosti.“

„Tak hele,“ pravil jsem zkušeně, „o rusalkách já náhodou něco vím.“

A na tuhle lesní a vodní žínku jsi nějak moc oblečená.“

„Sprošťáku,“ zasyčela rusalka, „dovedu si tvý představy představit.“

A nehodlám se kvůli nim svlíknout.“

„Já jsem Bořík,“ představil jsem se jako gentleman.

„Květa,“ oznámila mi rusalka. „Už jsi tady něco někdy chytil?“

„V životě nic,“ řekl jsem po pravdě.

„Tak co blbneš?“

„Naděje přece vždycky umírá až jako poslední,“ pravil jsem jako vzdělaný mladý gentleman, „a štěstí někdy sedne i na vola,“ dodal jsem jako zemědělec s kulichem.

„Ty asi budeš pěkný pako,“ oznámila mi vlídně dívka Květa.

Ale stejně jsme si nakonec vyměnili telefony. Kdepak smluvit si rande – stačí, aby jeden z těch dvou nepřišel, a všechno je v čudu.

Ale když máte od holky telefon, tak už ji vlastně na háčku máte.